

Just selle pärast, et Enno ja Salme enne pulmad teewad ja meie nendest õiget abielu tarkust õpime, mina tahan mõnda kuld Salmega ühes elada ja teda meie maja tundma õpetada ja siis lenda ära, eks ole tõsi armas Hindrik?

Just nõnda kallid Meeta, aga aasta on pikk aeg, pool on küllalt, sofiotas Hindrik.

Need lask ei läi enam õiget teed ütles Salme ema, astuge parem kambri, ma toon toitu lauale, lõhud on teil üsna tühjad.

Sugu suutäit, õhtu ooteks võiks võtta, aga meil tuleb täna veel suur jõök, Salme ja teie mõlemad peate meile tulema kargas Meeta.

Hanju mõlemad maja ees seisjad ootasiwad omi lapsi kodu, päew läks praegust looja, kari tuli kodu, kus nemad nii laua jäewad?

Külal pea tulewad, ütles peremees.

Kui Meeta jälle mõne tüki walmis ei tee, ta on esimene tulipea, kartis ema.

Meetal on minu noore põlwe waim, temast saab tugew maja perenaine!

Ta on tuline tööle, aga omas sõnades hirmus ette waatmata, wastas ema.

Ei, ta trehwab igas kohas naela pea otsa, ta on mo armas laps.

Korraga hoiti isa silmad taga selja kättega kinni!

Need on Meeta käd, kusti ja nii taha meie juurde jõudsid?

Ah isa, meile tulewad täna palju wõeraid, kõik sugulased, terwe kari. — Kas wõtad neid wastu?

Kus, ma ei näbe ühe ainusesti.

Tulewad kõik wõsu wõhel, mina jooksin ees tulema, Salme oma isa ja emaga, Enno, Saare Hindrik ja mina ise ka.

Mo ega sina külaline ole?

Pool kait, armas isa, ema, ära tee nii tõssi nägu, naera emalene, kuulge, ma antsin täna Saare Hindrikulle Targa tamme all magusa musu ja Enno jälle Salmese,

nüüd tuleb pulma ja kes teab mis pidud, isa kõik inimeselikus korras.

Meeta on peast üsna nõder, ütles ema.

Ema ära nurise, oma tütre kaotat, aga Salme saad asemelle, see on enam sinu meele järele, ja mina jälle enam Saare Hindriku mee'e järele, siis on iga üks omaga, näe seal nemad juba tulewad, ma kattan lauda, jookseb ära!

Tulised loomad teewad kõik aurru tulega walmis — aga mull on ka sõna rääkida, aga Meeta saab bea mehe, Saare Hindriku wõtame wastu ja Enno seda parema naese, Salme on teemant.

Sa lähed ka üsna jampiks ütles Meeta ema oma mehele.

Kõik on wõimalik ja loomulik, nii jampsid olime meie ka kord.

Siin toon tulewase abikaasa armas isa so ette, ära mulle Salmed keela waid wõta teda kui tüdart wastu, ütles Enno pühalikult!

Kui tui jooksis Meeta Hindriku kõrwa, wõitis tema käest kinni ja ütles: „Armas isa mina toon tugewa tamme so ette, kes mind tulewikus saab warjama, ära keela, ema saab muidugi meie nõuus olema.“

Kats kiblust ühe kõrraga, poeg toob die ja tütar tamme, kui Jumalal teie wastu ütlemist ei ole, minu poolt elage rõõu jaste, ise olere üksteist otsinud ja leidnut, elage ka ise rahulikult, tule armas küljelu ja anname neile oma õnnistust.

Jõsand õnnistagu teid, rääkisiwad mõlemad meie ees seisjad ja kõik ütlesiwad aamen selle peale.

Meeta muutas kõiki korra järrele ja ütles: „Laud on laetud tulge leiba wõtma aga iga üks istugu oma ligi.“

Mo Meeta on tui mo süda, ütles Hindrik, nitsugust olen ma kuu otsinut, aga täna leidnut.

Enne jõulu oliwad mõlemad neiud tanu all ja kuida tänawu mõne aasta tagast kuulda, mõlemad mehed kõige õnnelikumad.

Kus aga Saare Hindriku noorik seltskonda juhhub, seal on elu, aga wäga wõistlik nali, ta oekab igal pool esimest wiitolid mängida, aga kodu on ta armastaja alandlik naene.